

Thuiskomen in jezelf

Impressies van de zomerweek

Ingrid Retour en Vinny Verweire

Liever dan een neerslag te geven van wat we dag na dag allemaal hebben gedaan tijdens de zomerweek, laat ik jullie meegenieten van enkele dierbare momenten. Ze zullen me bijblijven als een soort schat, opgeborgen in het schattendoosje van mijn hart.

Op het einde van de week kregen we trouwens een echt schattendoosje cadeau. De opdracht daarbij was: schrijf in enkele woorden wat je van deze dagen meeneemt aan waardevolle herinneringen. Schrijf ook een boodschap aan jezelf. Stop dat allemaal in jouw schatkistje en weet dat je het kan openen, elke keer als je iets wil terughalen van wat deze dagen jou gegeven hebben.

Met dertien waren we: dertien prachtige, krachtige vrouwen, die doorheen de zes dagen dat we samen waren alleen maar mooier zijn geworden voor elkaar, elk op onze manier.

Wonderlijk is het hoe dertien mensen in de loop van zo'n zomerweek samen zó tot leven kunnen komen, in hun volle diepte en rijkdom. We hebben elkaar gezien en elkaars binnen- en buitenkant aangeraakt tijdens dat proces. Een diepe verbondenheid schept het die nimmer nog te ontkennen valt en die als een dierbaar geschenk mij zal blijven vullen en vervullen.

Muziek en dans vormden de rode draad die de diverse deelmomenten nieuwe zuurstof gaven om telkens weer een laagje dieper te kunnen gaan.

Ik zie ons nog samen dansen, 'Turning to peace' of 'Het zonnelied van Franciscus'. Onze handen gevend en ontvangend met elkaar verbonden, onze harten weids of stil gericht naar binnen. Open op een diepere intimiteit met onszelf en met zoveel dat deze dagen uit allerlei verborgen hoekjes van onze ziel naar boven borrelde. Het samen dansen was als een verzachtende balsem voor al die zo rijke gemoedsstemmingen die zich in ons roerden. Het liet toe dat wat er was, kon stromen tot bij de bron en kon worden neergelegd, om zo – vanuit dat contact met onze eigen diepste bron – weer ietsje vrijer in en vanuit ons hart te kunnen bestaan en ons ontbolsterd te weten tot de dansende, vrije, vreugdevolle wezens die we in wezen zijn.

Ik hoor nog het lied 'O, go in beauty, peace be with you, till we meet again in the light...', als een helende hartmantra gezongen voor het broze kind in elk van ons. Of de pakkende gipsmuziek die iemand van de groep bij had, als getuigenis van haar teruggevonden roots. Of het lied 'We are creating a circle of light...', in canon gezongen in het Onze-Lieve-Vrouwkapelletje op enkele kilometers van de Kluizerij. In stilte en in de regen wandelden we ernaartoe. Ondanks de regen deed het deugd om buiten te zijn, de aarde te voelen onder onze voeten, de frisse lucht in te ademen en even alleen maar te zijn, hier en nu, stappend, kijkend, ademend.

We hebben honderduit samen gedanst en gezongen, naar elkaars verhalen geluisterd en elkaar gezegend en geheeld. We hebben in stilte samen gewandeld en elkaar bij onze naam genoemd, onze echte naam. We hebben samen gehuild en samen gebulderd van het lachen. Je kent dat wel, van die aanstekelijke lachsalvo's die ontstaan doordat iemand begint en gaandeweg gans de groep aansteekt, waardoor even te midden van alle intensiteit aan emoties iets van lichtheid doorbreekt, zo broodnodig om weer verder te kunnen. Zálige momenten waren het.

In alles was een ontroerende zorg voor elkaar voelbaar, een liefdevol 'er zijn', de een voor de ander. Doorheen de deelmomenten kwam altijd weer die ene vraag terug, zeker op momenten dat iemand het moeilijk had: wat heb jij nu nodig? Soms was dat in verbondenheid samen naar een dierbaar lied luisteren. Soms was dat een innige sacrale dans dansen met een speciale intentie. Soms was dat liefdevol aanwezig zijn rondom iemand.

Op die manier zijn we echt helend geweest voor elkaar en hebben wij het mogelijk gemaakt dat te midden van diepe pijn en kwetsbaarheid nieuw leven en nieuwe kracht van binnenuit weer

ademruimte kreeg. Dat mogen zien en voelen gebeuren, is iets waar ik enorm van genoten heb. Dieper dan alle uitgewisselde woorden zal dit mij bijblijven, als tekenend voor deze week, als rakend ook aan de diepste kracht van vrouwen onder elkaar.

Meermaals doorheen de week moest ik denken aan het volgende gedicht van Claire Vanden Abbeele.

*Verbazend dicht bij zielenpijn
schuilt de genavelde kracht van de vrouw.
Verankerd in een beminnend bewustzijn
voert zij de golven van een oeroude branding.
Gegaan, ver voorbij deze tijd
zingt zij de triomf van haar horizon:
geprezen zij, door wie de aarde ontstond.
Geprezen wij vrouwen die zijn als weerlicht.
Wij scheppen liefde van aangezicht tot aangezicht.*

Dit gedicht hebben wij tijdens deze zomerweek werkelijk geleefd met elkaar. Hopelijk kunnen we nu, elk op onze manier, iets daarvan **ook** uitdragen op **die** plekken waar wij als vrouw actief zijn, wetend dat deze wereld dit liefdescheppende vrouwelijke o zo nodig heeft.

Dankjewel aan allen!
Ingrid

+++++

Kort na mijn thuiskomst van de zomerweek stuurde ik het volgende mailtje naar al die lieve mensen die erbij waren.

“Ik vind er nog steeds niet helemaal de woorden voor, voor het gevoel dat nu zo sterk door mij heen gaat: intens geluk om zoveel liefde; om de liefde die jullie aan mij en aan elkaar – zomaar gratis – gaven, zo oprecht en diep eerlijk ook.”

Tot op de dag van vandaag voel ik dat enthousiasme en die dankbaarheid nog nawerken. Daar kan ik alleen maar bijzonder gelukkig om zijn.

Mijn allereerste stapjes binnen La Verna hebben me zoveel meer gegeven dan ik ooit voor mogelijk hield...

Het is echt heerlijk éindelijk te mogen voelen dat je:

- jezelf mag zijn met je sterke én je zwakke kanten;
- een waardevol schakeltje van een mooie mensenketting mag zijn;
- ruimte mag nemen om op verhaal te komen;
- beluisterd mag worden door mensen met het hart op de juiste plaats;
- het vertrouwen krijgt om een stukje levensverhaal van de anderen te mogen beluisteren;
- samen met een fijne groep mag groeien naar je 'kern' en ontdekken dat daar heel veel liefde schuilt;
- je geen schaamte hoeft te voelen wanneer je eens voluit opgaat in dans en muziek;
- tijd en ruimte krijgt voor een lach en een traan;
- mag ervaren dat die tranen heel zachtjes worden opgevangen;
- ...

Nu hoef ik niet meer eindeloos de straten af te schuimen op zoek naar een plek onder de zon. De zon – La Verna – heb ik nu gevonden, en ze voelt heerlijk aan. Mijn zoektocht heeft nu een rustpunt bereikt, een plek om thuis te komen.

Bedankt, lieve Kristin, Ingrid en 'gouden' groepsgenoten voor deze ontzettend fijne, doorleefde tijd.
Een tijd met zoveel moois, waarvoor ik alvast diep in mijn hart een mooi plekje heb gereserveerd...

Graag eindig ik met een gedicht dat ik kort na de zomerweek schreef.
Vinny (one of the youngest)

Ze lacht weer

*Ze lacht weer.
Met die glinstering,
diep maar toch zo zichtbaar
in haar ogen.*

*Haar ogen
zo jong toen,
maar starend voor zich uit.
Intussen
met lachrimpeltjes omgeven,
rimpeltjes met elk hun verhaal.
In hun puurheid
eerlijk bewaard gebleven
tot een verhaal
met goeie afloop.*

*Ze lacht weer.
Vrede vervult haar hart.*